

Můj život s Rózou...

Než jsme spolu začali žít, byl jsem zcela zdrav.

Opravdu! Potvrdil mi to jeden léčitel z Turnova, ke kterému jsem se z preventivních důvodů musel dostavit, vzhledem k neutuchajícímu naléhání mé kamarádky, populární české herečky, jinak ale fajn holky.

Byla z toho pána zcela nadšena – „Petře neodkládej to, jeď za ním, myslí přece trochu na své zdraví, je to to nejvzácnější, co máš!“

Sedím tedy po úmorné cestě uvnitř montovaného domku na kraji turnovské vilové čtvrti.

Kouř z vonné tyčinky příliš neladí s parným letním odpolednem, ale asi to tak musí být. Patrně to patří k tomuto způsobu diagnostiky.

Pán s vousy loupežníka Rumcajse má zavřené oči a cosi mumlá.

Jeho ruce prohmatávají kousek po kousku moji imaginární páteř (jsme vzdáleni dva metry). Vzduch by se dal krájet, mé napětí také tak. Konečně! Malé šibalské oči nad dlouhými vousy se otevírají a já slyším výsledek, pro který stálo za to vážit tak dlouhou cestu.

Dvě překrásná slůvka – „Zcela zdrav“.

V takový okamžik by myslím nikdo pětistovky nelitoval, nebo se pletu?

Dle instrukcí ihned volám mé „dobré duši“, přestože má právě zkoušku v divadle, telefon ihned zvedá a stejně jako já se raduje – „Vidíš, je dobrej, já ti to říkala!“

Róza se poprvé objevila týden poté...

Zní to neuvěřitelně, vím, ale bylo to přesně tak.

Začala mě brnět levá ruka. Kolegyně se mi posmívá, že to mám od toho turnovského Rumcajse, že mi tam něco očaroval.

Já jsem přesvědčen, že na vině je klimatizace. Je horké léto, jede naplno, když já uberu, kolegyně přidá.

Povolávám příbuznou, šikovnou fyzioterapeutku.

„Chce to rozmasírovat, zvládneš to?“

Je šikovná, zkušená a příbuzná.

„Je to na neurologii...“

Samozřejmě, že jsem to slovo už mockrát slyšel, nespádl jsem včera ze stromu.

Když ale nejste doktor, když se vás něco netýká přímo, když se váš život dosud odehrával v jiných kulisách, když čekáte, že co nevidět budou mravenci z vaší ruky vypuzeni a ono ne, když je to na „neurologii“, v takový okamžik je lepší si to slovo napsat na papírek.

Aby to člověk nepopletl, v tom nečekaném zmatku, aby nebloudil a šel přímo tam, kde mu pomůžou...

NEUROLOGIE, černě na bílém čtverečku, mám ho dodnes...

Jsem zatím nevědomý, strach proto nemám.

Nejspíš mi předepíší nějaké prášky, budu je poctivě polykat a jen co bude ruka jako dřív, tradá, zapomeneme na to! (A stanu se vedoucím přes výkon klimatizace, ještě stále jí viním...)

Paní doktorka působí velmi sešle. O to víc k ní mám důvěru.

Dlouhá praxe a zkušenost, cítím se u ní dobře. Hovoří zvláštním uklidňujícím tónem, jhnu a do očí se mi derou slzy, aniž by k tomu zatím byl sebemenší důvod, v ordinaci jsem pět minut a k vyšetřování dosud nedošlo.

To ten hlas, chlácholivě dojemný, objímající.

Slyším ho zase, po několika minutách. Nesděluje mi diagnózu, zatím jen doporučení – „Být vámi, tak bych tu dovolenou odložila...“ Nejsme v Turnově, nic platit nemusím.

Odcházím s papírkem, který je popsán spoustou slov, kterým nerozumím.

Jsem jeho doručovatel na speciální pracoviště, kde je zdravotním sestřím dovoleno promenádovat se po chodbách s velkými plyšovými medvědy. Je to pěkné, myslí tady na děti, pomyslím si. Všechno je ale jinak, jak už to tak bývá.

Plyšáci jsou tady na objímání. To je prý ta nejsprávnější poloha pro odběr míšňí tekutiny.

Mé paže obtočené kolem veliké hračky, má hlava vystrčená z okna, oddělení je malé, prostory zcela nevyhovující, vše probíhá tak nějak na koleni. Málokdo by hádal, že do těla patřícího té hlavě mezi záclonami, právě proniká speciální, pojišťovnou nehrazená, o to šetrnější jehla.

Kdo nezažil následný stav trvající pět dní, nikdy nepochopí. Horizont je přítel, jen ve vodorovné poloze lze přežít. V zaměstnání trávím většinu pracovní doby na toaletě, položen na kartónových krabicích. Těžké, vzít si dovolenou ve vlastní firmě. Na druhou stranu, šéf se může válet kdy chce a kde chce, nebo ne?

Výtažek z míchy byl zpracován, diagnóza potvrzena a následně mi sdělena.

Doktorkou na speciálním oddělení plyšových medvědů, v rámci urychlení asi, uprostřed chodby plné cizích lidí, hlasem zcela postrádajícím intimitu – „Tak jí máte! Hrůza, co?“

RÓZA... Nezvaná, tak trochu drzá, tak trochu dost drzá, bude teď mojí partnerkou. Nechtěnou a neopustitelnou.

Fajn, беру, co také jiného? Jsem hrdina, na chodbě neurologie.

Jsem normální, doma a sám...

PROČ ZROVNA JÁ?? Topím se uvnitř internetových diskuzí, ve speciálních publikacích, topím se sám v sobě. „Panebože, je to trest? Je to úkol? Chtěl jsi mi tím něco říci? Potom naslouchám! Haló, tady jsem!“

Na jasnou odpověď dosud čekám, léčba přišla záhy.

Týden co týden, dlouhá jehla přímo do svalů. Sám jsem to zvládnul jen poprvé, to když nade mnou stála zdravotní sestra, ostřejší než ta jehla.

Dříve milované pátky, nyní „den kdy se píchá“.

Nechci tou aplikací (jinými slovy – svojí neschopností píchnout si lék sám...) zatěžovat své blízké.

Domlouvám se proto se svým známým, který provozuje ordinaci ve stejném domě, ve kterém pracuji. Jde o gynekologii...

Jednou týdně předběhnu čekárnu plnou udivených pacientek („to bude chvílička, pán si jde jen na injekci!“), chvíli postojím hned vedle onoho pověstného křesla – „Jauuu, děkuji, tady malá kytička, nashledanou za týden.“

Každý máme nějakou Rózu...

Ta moje je osmiletej, zlomyšlnej a těžko unavitelnej parchant.

Být to skutečné dítě, raduju se, jak se jí daří! Den co den přinese nové překážky a já je pak zdolávám.

Někdy lehce, jindy tak trochu kulhavě. Někdy silný a veselý, jindy naopak.

Zkrátka a dobře – „Když nemůžu, neluxuju.“

(Věta, kterou jsem zaslechnul v neurologické čekárně, z úst starší sympatické paní na invalidním vozíku.)

Tak je to prostě...